

net. Den ærede foregaaende Taler har gjort det saa ofte, at jeg kun skal komme med en ganske kort Bemærkning derom. Man har paa dette Omraade strøget paa alle Punkter uden nogetomhelst Hensyn til Tjenestens Tarv. Medens Posttrafikken bestandig voger, nægter man Postvæsenet det absolut Nødvendige, for at det kan røgte sin Gjerning. Medens Brevens Antal for hver Dag stiger efter en storartet Maalestok, nægter man Lønninger til nye Postbude, uagtet det forhaandenværende Antal er aldeles utilstrækkeligt til at besørge Brevombæringen. Sølgerne have allerede viist sig. Postvæsenet har maattet indskrænke sin Virksomhed og erklære sig ude af Stand til at udrette sin Tjeneste efter den Maalestok, det skulde og burde. En hæderlig Undtagelse fra disse Nægtelser danner dog Bevillingen til Landpostvæsenet. Noget Siguende finder Sted paa Kultusministeriets Budget. Der har man ligeledes strøget i Flæng paa alle Punkter Bevillingerne til Opførelse af nye Kirker, i veldædige Diemed, til Kunstens Fremme, f. Ex. til det kongelige Theater, til Videnskab og Oplysning. Men ogsaa her er der en hæderlig Undtagelse, nemlig Bevillingen til Folkehøjskolerne. Medens saaledes det foreliggende Finantslovsforslag paa Postvæsenets Omraade viser en Mangel paa Interesse for Alt, hvad der vedrører Postvæsenet med Undtagelse af Landpostvæsenet, viser det paa Kultusministeriets Budget en Mangel paa Interesse for Kunst og Videnskab, undtagen hvor disse ere — jeg veed ikke, hvad Udtryk jeg skal bruge, jeg kan ikke sige repræsenterede ved Folkehøjskolerne, thi det er almindeligt bekendt, at det ofte er meget tyndt bevendt med Videnskabten paa disse Skoler, medens Kunst aldeles ikke er repræsenteret der, det skulde da være, at man regnede deres Sangøvelse for Kunstpræstationer. Det er naturligvis langt fra mig at tro eller endog blot at sige, at det høje Folkething mangler Interesse for Kunst eller Videnskab eller for saadanne nødvendige Institutioner som Postvæsenet. Jeg er overbevist om, at det nærer en meget varm Interesse derfor, men det kan ikke nægtes, at det har været meget uheldigt i sine Bestræbelser for at give denne utvivlsomme Interesse et adækvat Udtryk paa det foreliggende Lovforslag. Jeg har, som jeg før udtalte, kun villet tage et Par ganske enkelte Exempler for ikke at trætte det høje Thing. Men jeg tror, at de nævnte tale højt nok, og at de tilstrækkelig tydelig bevise det Berettigede i min Paastand, at Nægtelserne paa Lovforslaget ikke blot ere ugrundede, men ogsaa ubegrundede. Jeg kan i hvert Fald ikke se andre Grunde end de før

omtalte storpolitiske. Finantsielle Grunde har der ikke været, da Statskassen jo bugner af Penge. Vi have ganske vist ofte hørt det Raisonnement: Ja, det er ganske rigtigt, der er mange Penge i Statskassen, men hvorfor? Fordi man forsømmer Statens Tarv paa alle Omraader; derom vi nu bruge de Penge, vi have, til Bevillinger i saadanne Diemed som Hær og Flaades Udvidelse eller Siguende, have vi dem ikke, naar der en Gang maatte foreligge Lovforslag, der have et virkelig nyttigt og gavnligt Diemed. Dertil vil jeg svare, at for det Første ere de Diemed, det her dreier sig om, nyttige og gavnlige — jeg skal kun nævne som Exempel Opførelse af nye Kirker, hvor der er Trang til saadanne — og dernæst er Ingen mindre berettiget til at tale om Forsømmelse af Statens Tarv end den ærede Opposition, der ene og alene er den, som ved sin forfæstelige Visnepolitik skaber og forsømmer Statens Tarv paa alle Maader. Det er den, der hver Gang Regjeringen forelægger Lovforslag, hvis Hensigtsmæssighed man ikke en Gang forsøger paa at modbevise, uden Undersøgelse forfatter Lovforslaget eller lader det visne. Jeg kommer saaledes tilbage til min første Paastand, at Lovforslaget i sin nuværende Skikkelse er aldeles uantageligt for Landstinget. Hvad det høje Thing vil gjøre ved det, veed jeg ikke. Jeg haaber, at det vil nedsætte et Finantsudvalg til omhyggelig at drøfte Lovforslaget og forhandle om Gjenindsættelse af de nægtede Bevillinger.

Indenrigsministeren (Fin sen):

Jeg vil tillade mig at anmelden, at ogsaa jeg ønsker at stille et stort Antal Endringsforslag til Finantslovsforslaget, saaledes som det nu foreligger her vedtaget af Folkethinget, og jeg skal nævne, at det er de samme Grunde, der bevæge mig dertil, som de, der ere udviklede af mine ærede Kolleger, nemlig de Grunde, at det forekommer mig, at en meget stor Del af de Nægtelser, som ere vedtagne i Folkethinget, ere vedtagne uden tilstrækkelig saglig Begrundelse. Det er nu ikke min Hensigt her at gjenmemgaa alle disse enkelte Endringsforslag, men jeg anser det dog for at være i sin Orden, at jeg ganske kort nævner enkelte af disse større Spørgsmaal, som jeg maa anse det for særlig nødvendigt forelægges dette høje Thing til ny Prøvelse og Bedømmelse. Jeg skal da først med Hensyn til Finantslovens § 6 fatte de to ærede sidste Talere for de Udtaleser, der fremkom fra dem om det aldeles Utilbørlige og Utilstrækkelige i de Bevillinger, der ere givne til Postvæsenet. Jeg havde inden Finantslovens 3die Behandling undergivet